

## Hồi 34

### Bàn Tay Xoa Dịu Vết Thương

Phí Độc Hành đi thẳng ra tiền viện.

Những đường roi tươm máu không làm cho hắn nghe đau, vì lòng hắn đang đau hơn thập bội.

Người gặp hắn trước nhất là Tuệ Hương, nàng vừa thấy thân xác tả tơi của hắn là nàng kêu thảng thốt:

- Phí gia, sao... sao đến nỗi này ?

Vừa nói, nàng vừa chạy ra lại run rẩy rờ vào người hắn.

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Không có sao, chỉ là chuyện trầy da.

Tuệ Hương dậm chân:

- Như thế này mà không sao, bộ Phí gia chờ cho nát từng mảnh thịt... Nhưng tại làm sao...

Phí Độc Hành vẫn cười:

- Tôi vô ý làm cho Cửu phu nhân giận nên bị đánh đòn.

Tuệ Hương lại dậm chân:

- Trời ơi, tại làm sao Phí gia lại vô ý như thế...

Và nàng vội kéo tay Phí Độc Hành:

- Vào đây, vào phòng tôi để tôi lau rửa vết thương và rịt thuốc, để như thế này chịu làm sao cho nổi !

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không sao đâu, cô cứ để mặc tôi.

Tuệ Hương cau mặt:

- Sao được, tôi đã được lệnh phục thị cho Phí gia, tôi không sẵn sóc cho Phí gia thì ai vào đây làm việc ấy!

Nàng không để hắn nói thêm, cứ kéo tay hắn về phòng.

Thật là lạ.

Giá như Phí Độc Hành mà biết chắc hắn cũng phải ngần ngại.

Người con gái này vâng lệnh ám hại Phí Độc Hành, vậy mà bây giờ thấy hắn mang thương lại lo đi rịt thuốc.

Chẳng những thế mà nhìn hắn, cô nàng bỗng nghe thấy đau lòng như nhìn một người thân của mình bị đánh.

Thật không thể hiểu nổi sự thể làm sao.

Chỗ ở của nàng là phần cuối cùng hậu viện, một gian phòng nhỏ dưới những tàng cây cổ thụ rợp bóng âm u.

Con gái vẫn là con gái, vừa bước vào cửa là đã nghe thấy mùi hương.

Phí Độc Hành hít mạnh:

- Mùi hương thật dịu.

Bây giờ Tuệ Hương đâu còn tâm trí nữa, nàng kêu hắn ngồi xuống và lo sửa soạn nước pha, nàng hỏi:

- Phí gia bảo làm sao ?

Phí Độc Hành cười:

- Cái phòng của cô nương.

Tuệ Hương đỏ mặt, nàng nguýt một cái thật dài:

- Bị đánh rách mình như thế này mà cũng vẫn như thế, tôi không lo cho đâu.

Phí Độc Hành cười cười:

- Bị đánh là đáng đời phải không? Không phải vậy đâu, tôi nói thật tình mà, mùi hương thật dịu.

Tuệ Hương vùng vằng:

- Thôi đi...

Nàng vào trong buồng ra một bồn nước ấm và hai cái khăn tay thật mới, nàng kéo tay hắn nhẹ nhàng:

- Ngồi yên đi, tôi lau cho sạch đã...

Nói thì dễ, nhưng khi chạm vào mình hắn, mặt nàng bỗng ửng hồng, nàng không dám ngẩng mặt lên cứ cầm đầu thấm nước lau nhẹ nhàng.

Vừa lau, nàng vừa hỏi:

- Có đau không?

Nàng thấm nước và chậm rãi vết thương thật thận trọng, bàn tay nàng e dè từng chút một, mỗi lần lau một vết là nàng mím miệng như chính vết thương đã làm cho nàng đau thấy ruột gan.

Đừng kể là vết roi, mà cho dầu bị trăm vết đao, dưới bàn tay săn sóc của nàng, người bị thương có lẽ cũng không còn đau nữa.

Vừa thấm nước vừa lau, chỉ trong nháy mắt bồn nước đã đỏ hồng, nàng chắc lưỡi và nhăn mặt...

Phí Độc Hành cười:

- Tuệ Hương, tôi nhớ một câu chuyện vui lắm, cô có muốn nghe không?

Tuệ Hương ngẩng mặt:

- Chuyện chi đó, Phí gia?

Phí Độc Hành đáp:

- Hồi trước có một người cà lăm, vào bác thợ cạo, cạo râu, cạo râu xong thì bảo ráy tai, người thợ cạo bảo khi nào nghe đau thì nói để ngưng lại, khi người thợ cạo ngoáy ngoáy quá đau, người cà lăm kêu lên: “Cái... cái mà... cái mà...”, cứ “cái mà” như thế cho đến khi nói được tiếng “đau” thì lỗ tai đã chảy máu ròng ròng.

Tuệ Hương buông tay ôm bụng cười lăn chiêng, đến lúc nín được, nàng háy hẩn một cái thật dài:

- Phí gia kỳ quá hề, đau thì nói chớ làm sao tôi biết được.

Phí Độc Hành cười:

- Nhưng nếu có người biết được thì tôi đã không còn đau nữa.

Tuệ Hương lại háy:

- Phí gia kỳ ghê, bữa nay sao mà... kỳ cục vậy !

Phí Độc Hành hỏi:

- Chớ không phải thế sao, Tuệ Hương?

Tuệ Hương cau mặt:

- Phí gia, tôi là tỳ nữ...

Phí Độc Hành bật cười:

- Nói đùa mà, Tuệ Hương đừng để ý, mình quen với nhau, nói đùa mà không có hại thì có gì phải sợ, có phải thế không, Tuệ Hương ?

Tuệ Hương làm thinh.

Phí Độc Hành nói tiếp:

- Tuệ Hương, bây giờ nói thật, tôi nghĩ Tuệ Hương đừng nên rịt thuốc cho tôi.

Tuệ Hương ngẩng mặt ngạc nhiên :

- Tại sao lại không nên rịt thuốc ? Tại sao vậy ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tôi bị Cửu phu nhân đánh, cô nương lại rịt thuốc, như thế chẳng hóa ra chống đối với Cửu phu nhân hay sao ? Vô hình trung cô nương cũng như tôi, coi chừng cũng phạm vào tội vô lễ với người đó.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Nói lý thì như thế, nhưng đánh thì đã đánh rồi, không lẽ để cho vết thương hành đến chết hay sao ?

Phí Độc Hành nói:

- Tuệ Hương, đa tạ lòng tốt của cô, từ lúc tôi vào đây đến bây giờ, gặp người khá nhiều, nhưng chỉ có một mình cô là kẻ không dùng lối “ma cũ ăn hiếp ma mới” mà thôi.

Tuệ Hương nhăn mặt:

- Tôi đâu có thể như thế ấy, ai lại tránh khỏi buổi ban đầu ? Vả lại như Phí gia đã biết, tôi chỉ là tỳ nữ thì làm sao có chuyện hiếp đáp người nào khác !

Vừa nói, nàng vừa thấm nước tiếp tục lau vết thương cho Phí Độc Hành.

Nhìn bàn tay dịu mềm của người con gái, Phí Độc Hành cau mặt:

- Bỏ cái lối mỗi câu là mỗi “tỳ nữ” đi, có được không Tuệ Hương ?

Tuệ Hương cứ cúi mặt:

- Tôi nói thật tình, trời sinh ra đã là tôi tớ thì làm sao khác được.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Tôi không thể xem cô là tỳ nữ, ai cũng là người, ai cũng có tư cách con người, huống chi, tôi thấy cô nương cũng không phải hạng người đáng gọi là “tỳ nữ”, mà sở dĩ phải vào đây nhứt định cũng vì một chuyện bất đắc dĩ thế thôi.

Tuệ Hương thở ra:

- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa, tất cả đều do số mạng.

Nói chuyện là nói chuyện, nàng vẫn lau cẩn thận những vết thương, lau khô xong lại thoa thuốc và dùng vải sạch rịt những chỗ máu ra nhiều nhứt cho hẳn.

Nàng nói:

- Không có thuốc gì hay, tôi chỉ dùng tạm thứ dầu này cho vết thương không làm độc.

Phí Độc Hành nói:

- Như thế được rồi, bây giờ thì dễ chịu lắm, hồi nãy trên ngực nghe rất quá.

Tuệ Hương háy bằng một cách dịu dàng:

- Cũng may mà có nghe rát, chớ nếu không thì chắc Phí gia tưởng đầu muối cắn chắc!

Phí Độc Hành cười, hấn gài nút áo lại và nói:

- Tuệ Hương, thật tôi không biết dùng lời gì để tạ ơn...

Tuệ Hương lắc đầu :

- Không cần việc đó, tôi vốn là người phục thị cho Phí gia mà.

Phí Độc Hành cau mặt:

- Nữa, cũng như thế hoài...

Tuệ Hương nói:

- Chớ sao, chẳng lẽ không đáng à ?

Phí Độc Hành thở ra:

- Tuệ Hương, chuyện chi mà phải như thế ấy !

Tuệ Hương cúi đầu thật thấp, giọng nàng cũng nhỏ theo:

- Phí gia không xem tôi là kẻ ăn người ở, tôi hết sức cảm kích, nhưng cuộc đời của tôi như đã an bày rồi, không làm sao có thể cải biến được đâu.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không hẳn là như thế.

Tuệ Hương vụt ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Không hẳn là như vậy ? Phí gia, câu nói đó có nghĩa là sao ?

Phí Độc Hành nghiêm giọng :

- Tuệ Hương, tôi xin có lời nói trước, tôi không có ý gì khác cả, nhưng nếu cô bằng lòng, trước mặt Đào lão, tôi có thể nói cho cô khỏi phải cảnh này.

Tuệ Hương như hoảng hốt:

- Không, Phí gia.

Phí Độc Hành nhìn xói vào nàng:

- Sao vậy ? Tuệ Hương, cô không muốn thế, phải không?

Tuệ Hương không dám nhìn vào mắt hấn, nàng quay chỗ khác lắc đầu:

- Cũng không phải như thế, tôi bây giờ tứ cố vô thân, cái gì cũng đều không có, lìa khỏi nơi đây tôi biết đi đâu và làm cách nào để sống ?

Phí Độc Hành nói:

- Tuệ Hương, tôi xin nói thẳng, người như cô làm gì lại không tìm được nơi nương tựa ? Nói cho cùng, gởi thân cho một nông phu cũng còn vẫn hơn là chỗ này.

Tuệ Hương trầm ngâm một lúc thật lâu, mặt nàng vụt ửng hồng:

- Thật không dấu chi Phí gia, tôi cũng đã có đính hôn rồi, người đó chính tôi lựa chọn, hắn cũng như tôi, cũng không còn thân thích, hiện tại đang lo buôn bán ở miền nam, chúng tôi chỉ chờ có chút ít vốn là có thể gây dựng gia đình.

Phí Độc Hành gật gù:

- À... vậy mà cô không chịu nói sớm, làm cho tôi lo ngại hết sức, như thế thì có gì phải sợ, vợ chồng còn nhỏ, chỉ cần biết tiện tặn thì lo chi không dựng nổi gia đình.

Tuệ Hương đỏ mặt ấp úng:

- Phí gia, coi kìa, người ta chưa thành thân kia mà !

Phí Độc Hành cười:

- Thì cũng thế thôi, có gì mà thẹn đỏ cả tai lên thế !

Tuệ Hương cúi đầu, mặt nàng mỗi lúc một ửng thêm lên.

Phí Độc Hành đứng lên:

- Đa tạ Tuệ Hương, thật làm phiền hết sức, bây giờ tôi xin kiếu về phòng.

Hắn vừa quay ra thì Tuệ Hương vụt kêu lên:

- Phí gia, may không quên, tối nay Cửu phu nhân có thiết tiệc đãi những bà mạng phu, tốt hơn hết Phí gia nên ở trong phòng, chớ đừng ra ngoài, không khéo ghẹo vào phu nhân nữa là nguy hiểm.

Phí Độc Hành gật đầu:

- Như vậy đêm nay vui lắm, không sao, xin cô nương yên lòng, người ta đã không mời, tôi đi ra để làm chi ? Nhưng cũng may, đa tạ Tuệ Hương, nếu không biết không chừng lại phải thêm một bữa đòn nữa !

Hắn bước ra và đi thẳng.

Tuệ Hương đứng một mình tại cửa phòng trông theo, mặt nàng tư lự...

Bằng vào vẻ mặt của nàng, cho dầu có người quan sát cũng không làm sao biết nàng đang nghĩ những gì, không biết nàng đang nghĩ đến những âm mưu hãm hại Phí Độc Hành, hay nàng đang nghĩ về thái độ lạ lùng của con người ấy.

oOo

Đêm đã sập màu.

Chung quanh tòa trang viện “Thập Sát Hải” đã được đèn treo kết tui.

Ánh sáng và màu sắc có khả năng làm thay đổi quang cảnh ở đây, quanh năm chìm trong vắng lặng, nhưng bây giờ thì chói lọi huy hoàng.

Ngựa xe đã kéo dài ngoài cổng, tiếng nói ồn ào như mở hội, chủ nhân, tân khách hể hả vui cười.

Thức ăn được mang từ “Hội Hiền Lâu”, nhà hàng lớn nhất vùng Thập Sát Hải, rượu thì toàn thứ Bồ Đào hảo hạng, mùi rượu, mùi thức ăn, mùi son phấn và tiếng cười rang như pháp, không một ai tìm ra một chút gì buồn phiền trên bất cứ gương mặt của ai.

Những kẻ có mặt hôm nay, gần như hạng thần tiên, bụi phiền lụy chưa từng bay ngang mặt họ.

Bằng vào thái độ, bằng vào giọng cười hớn hở của họ, người ta có quyền đoán chắc là như thế.

Quả thật, họ là mạng phụ phu nhân, họ là kẻ được tung tin như trứng mỏng, trước mặt họ chỉ có vàng son rực rỡ, làm sao họ lại có chuyện buồn phiền ?

Vậy mà có kẻ nụ cười hầy còn đọng ở vành môi là đã gát tay lên trán thở dài thườn thượt.

Người đó là vị Cửu phu nhân.

Ngót hai tiếng đồng hồ tan tiệc, khách đã hể hả ra về, chủ cũng tiễn đưa với nụ cười cởi mở, nhưng khi trở vào phòng, khi đã buông tay nằm xuống nệm cao, người ta bỗng nghe tiếng thở dài ảo não.

Thức ăn không làm cho khách ngon miệng, hay rượu đặt chưa đúng hương vị đàn bà ?

Thuộc hạ đã có người nào vô ý làm cho chủ nhân xấu hổ với khách ? Hay chính chủ nhân đã có lúc lo ra làm cho bữa tiệc kém vui ?

Không, bữa tiệc thật là chu đáo, có hơn ý muốn, chủ khách đều hả lòng hả dạ, đám thuộc hạ cũng đã hết mình phục thị, không hề có một sơ sót cởn con.

Chính đám thuộc hạ bây giờ cũng được khen và ban thưởng.

Họ đang quây quần vào những cái bàn tròn hậu viện, những món sơn hào hải vị bày ra trước mặt, rượu âm áp đầy bầu.

Cố nhiên họ rất vui mừng được hưởng thức ngon, nhưng cái làm cho họ vui mừng chính là lời vừa ban khen của chủ.

Chỉ có mỗi một người trong phòng vắng là đượm vẻ ưu tư.

Nụ cười thỏa mãn để an khen cho tôi tớ mới rành rành đây, vậy mà bây giờ cũng vành môi đó, bỗng héo xeo.

Tất cả a hoàn đều được phép ra ngoài dự tiệc, chỉ còn mỗi một mình Cửu phu nhân nằm vật trên giường.

Trong phòng vắng lặng như tờ, một cây kim rơi cũng có thể còn nghe thấy.

Thế nhưng, ngay phía ngoài cửa sổ đằng sau, có một tiếng “hừ” căm tức mà nàng không hay biết.

Nhưng cho dầu có hay cũng không ngồi dậy kịp, vì sau tiếng “hừ” trong cổ đó thì phía dưới chân giường của Cửu phu nhân đã có một người.

Một người áo đen, mặt bao giải lụa đen.

Cửu phu nhân hoảng hốt chỗi tay ngồi dậy nhìn thẳng vào người bao mặt:

- Người là ai ?

Người bao mặt lạnh lùng :

- Nói cho nàng biết cũng không có hại gì, ta là một trong những nghĩa sĩ “phản Thanh phục Minh”.

Cửu phu nhân tái mặt:

- Nghĩa sĩ “phản Thanh phục Minh”? Nhưng đến đây có chuyện gì ?

Người bao mặt đáp:

- Ta đến để mời nàng đi với ta đến một nơi.

Cửu phu nhân càng tái mặt, nàng nghiêng mình qua và há miệng định la...

Nhưng ngọn chủ tử sáng hoắc từ trong tay người bao mặt đã làm cho nàng ngậm miệng.

Người bao mặt nhích tới lạnh lùng :

- Bọn ta đối phó không phải là nàng, trừ phi nàng không muốn sống, bằng không thì hãy ngoan ngoãn vâng lời.

Cửu phu nhân bắt đầu run:

- Các người thật to gan, toàn trang viện này đều là người của ta, các người dám chắc bắt ta đi được...

Người bao mặt cười lạt:

- Nếu không nắm chắc thì ta đâu có vào đây, bây giờ cứ thử xem, cứ cho đám hộ vệ của nàng hay, thử xem ta có đưa nàng đi được hay không ? Hãy đứng lên.

Cửu phu nhân nhìn trừng trừng ngọn chủ tử và chằm chằm đứng lên.

Người bao mặt nhích sát tới bên nàng, giọng hấn gần gần:

- Bọn ta là người chân chính, là không bao giờ làm chuyện mờ ám, nàng hãy đi ra cửa chính và sau đó là có thể gọi hộ vệ của nàng.

Cửu phu nhân gặt lại:

- Có thật như thế không ?

Người bao mặt đáp:

- Tự nhiên là thật, ta cần cho nàng thấy tận mắt, coi cái bọn mà nàng mang theo đó làm được cái trò gì, hay chỉ là bọn túi cơm hủ rượu, đi ra.

Cửu phu nhân bước thẳng ra phía cửa, mắt nàng đảo nhìn bốn phía...

Người bao mặt bước sát theo sau, ngọn chủ thủ hờm cách hậu tâm của nàng không quá một gang tay.

Cửu phu nhân bước lần tới cửa.

Người bao mặt nói:

- Mở cửa ra.

Cửu phu nhân đưa tay mở chốt và khi cánh cửa vừa bung ra, nàng bỗng khựng ngang.

Phía bên ngoài cửa có một người đang đứng.

Một người mặc áo đen tầm thước, nhưng không bao mặt.

Người mà hồi sáng nàng đã ra lệnh đánh tép da rướm máu.

Cửu phu nhân đứng lặng nói không ra tiếng.

Người bao mặt cũng thấy ngay sau đó, hấn buột miệng kêu lên:

- Phí Mộ Thư!

Người đứng ngoài cười khẩy:

- Các hạ đã lầm, ta là Phí Độc Hành.

Người bao mặt nghiêng răng:

- Cho dầu ngươi có thành tro ta cũng nhận ra, nhưng ta hỏi ngươi tới đây để làm gì ? Hừ, đúng là thứ quên tông quên tổ, đúng là quân bất hiếu bất trung, đúng là phường chỉ nghĩ đến an thân, chỉ nghĩ đến ăn sung mặc sướng mà quên nòi quên giống, họ Phí, hôm nay ta không có thì giờ, ngày khác ta sẽ cho ngươi biết như thế nào là phản dân hại nước, cút ngay !

Phí Độc Hành điềm đạm:

- Muốn ta đi à ? Cũng có thể, nhưng các hạ hãy trả tự do cho Cửu phu nhân rồi ta sẽ để các hạ ra đi thông thả.

Ánh mắt Cửu phu nhân chiếu vào mặt Phí Độc Hành, thần sắc nàng thay đổi thật nhanh.

Người bao mặt cười lạt:

- Sao người nói nghe quá dễ như thế ? Là kẻ từng xông xáo giang hồ, trong hoàn cảnh như thế này mà người còn muốn cứu người đàn bà lấy giặc làm chồng này hay sao, đúng là nằm mộng !

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không, ta đang thật tỉnh, các hạ nên nhớ đằng sau bức tường này hãy còn có một người, ta có thể dùng người đó để đổi lấy Cửu phu nhân.

Vì bao mặt nên không thấy sắc diện, nhưng thân hình người đó bỗng lay động, hấn lắc đầu:

- Không, ta không tin người đã làm chuyện đó.

Phí Độc Hành chưa đáp, ở phòng bên vụt lộ ra một ả a hoàn, cô ta vừa thấy sự tình là vụt rú lên.

Tiếp liền theo, nhiều tiếng la thất thanh và có tiếng chân người rầm rập.

Đám a hoàn, đám hộ vệ, có cả Liễu Vũ Dương cùng ào tới.

Người bao mặt quát lớn:

- Đứng lại, kẻ nào nhích tới, mạng nàng sẽ kết liễu ngay.

Hấn đưa ngọn chủ thủ tới sát hậu tâm của Cửu phu nhân.

Bọn Liễu Vũ Dương khựng lại.

Nhưng hấn vốn là một tay lão luyện giang hồ, hấn khựng lại nhưng đưa mắt ngăm ra hiệu cho hai tên thuộc hạ đứng bên trái, hai tên này len lén nhích lần qua cửa sổ.

Nơi này nhắm phía giường của Cửu phu nhân và bây giờ là ở phía sau lưng người bao mặt.

Phí Độc Hành lên tiếng:

- Binh khi đã sát vào người, bất cứ ai vọng động là phải chịu trách nhiệm về sinh mạng của Cửu phu nhân.

Hai tên hộ vệ cùng khựng lại.

Liễu Vũ Dương trừng mắt:

- Quân phá rối, người có dám chắc là cứu nổi Cửu phu nhân hay không?

Phí Độc Hành thản nhiên:

- Ít nhất ta cũng là người phát hiện Cửu phu nhân lâm nguy trước hơn chư vị.

Và hấn quay qua nói với người bao mặt:

- Bao giờ chuyện đã kinh động nhiều người, chắc chắn người bạn ngoài tường của các hạ nghe thấy chứ ?

Bọn Liều Vũ Dương đưa mắt nhìn về phía tường, nhưng không thấy có người hành động.

Người bao mặt nghiêng răng:

- Phí Mộ Thư, người... không, ta không thể tin lời người được.

Phí Độc Hành đáp:

- Con người của ta không có cái hay gì cả, chỉ có chuyện nói dối thì tuyệt không.

Hắn ngó Cửu phu nhân và nói tiếp:

- Bẩm phu nhân, xin người ra lệnh, cấm không cho một ai ngăn cản vị này.

Do dự một giây, Cửu phu nhân lên tiếng:

- Liều Vũ Dương, các người có nghe chưa ?

Liều Vũ Dương cúi mình:

- Bẩm phu nhân, thuộc hạ đã nghe.

Cửu phu nhân nói tiếp:

- Ta bảo các người phải tuân theo lời họ Phí, kẻ nào cãi lệnh, tử hình !

Phí Độc Hành ngó người bao mặt:

- Các hạ nghe rồi chứ ?

Người bao mặt hỏi:

- Làm sao ta có thể tin rằng đồng bạn của ta đang có mặt sau tường?

Phí Độc Hành đáp:

- Rất dễ...

Hắn quay qua phía đám hộ vệ trầm giọng :

- Liều Vũ Dương, hãy nhảy ra sau đưa một người bị điểm huyết lên đầu tường.

Vốn không chịu nghe theo cái tên mà mình đang căm tức, nhưng cũng không dám trái lệnh Cửu phu nhân, Liều Vũ Dương mím môi phóng vọt qua tường.

Chỉ một thoáng sau, hắn xốc một người áo đen đặt nằm trên đầu tường và nhảy trở về chỗ cũ.

Tuy trời tối, nhưng vì không xa nên nhìn vẫn rõ, một người áo đen bị điểm huyết nằm bất động trên đầu tường.

Người bao mặt không nói một câu, hắn thu ngọn chủy thủ về và tung mình phóng lên đầu tường ôm xốc đồng bạn lao đi.

Trước khi mất hút vào màn đêm, tiếng hắn vừa vọng lại:

- Phí Mộ Thư, hãy nhớ lấy ngày này !

Phí Độc Hành như có thêm con mắt đằng sau ót, hấn không quay lại mà chỉ vớ tay lên.

Trong tay hấn nắm chắc ngọn chủ thủ của người bao mặt vừa phóng đến.

Hấn cười và nói với theo:

- Cái trò này các hạ không thể hơn được ta đâu !

Vừa nói, hấn vừa bước lên một bước cúi mình:

- Để cho Cửu phu nhân kinh động, thật đáng tội, xin thỉnh phu nhân vào an nghỉ.

Liễu Vũ Dương xông lên gắt lớn:

- Tự ý buông tha cho phản loạn, tội người coi như đồng lõa.

Phí Độc Hành ném tia mắt vào mặt hấn, nhưng lại làm thinh.

Cửu phu nhân quắc mắt nhìn Liễu Vũ Dương giọng nàng giận dữ :

- Khốn kiếp, người vẫn còn mang mặt để trách người à ? Đồ vô dụng, hãy rút đi cho rảnh mắt ta.

Liễu Vũ Dương xuống nước :

- Cửu phu nhân...

Cửu phu nhân quắc mắt:

- Chưa rút ngay còn chờ ta nổi giận phải không ?

Liễu Vũ Dương bây giờ đã hoàn toàn như tàu lá héo, hấn đưa mắt cho đám thuộc hạ và cúi rạp xuống rút lui...

Đám vệ sĩ áo đen còm ròm theo sau.

Họ hùng hăng hổ hổ bao nhiêu thì bây giờ ủ rũ bấy nhiêu, họ kéo nhau đi giống y như... binh Tào thất trận.

Giá như bình thường, có lẽ Phí Độc Hành không thể nín cười, nhưng bây giờ hấn cố nhịn, nhưng nhìn theo họ hấn không làm sao nén được tiếng thở dài.

Hấn đã nghe người ta nói về cách “thượng đội hạ đạp”, nhưng mãi đến khi đặt chân vào ngưỡng cửa Trung Đường Phủ, khi đặt chân vào cỏi quan trường, câu nói đó hấn mới thấy thật là thấm thía !

Cửu phu nhân bước tới, nhưng Phí Độc Hành đã vội cúi mình:

- Bẩm phu nhân, thảo dân xin bái thối.

Cửu phu nhân vẫy tay:

- Khoan, hãy vào đây.

Nàng quay mình trở vào phòng.

Phí Độc Hành do dự..

Hắn nhìn theo dáng đi uyển chuyển của Cửu phu nhân và hắn bỗng thở dài...

Hắn đứng lặng một lúc khá lâu, đến khi Cửu phu nhân ngồi xuống rồi hắn mới nhớ ra và lật đật đi vào.

Đáng lý hắn bước nhanh, nhưng lại nhớ ra, hắn vội cúi mình đi chậm chậm.

- o O o -